

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M.
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2021 č. j. MHMP-1080138/2021/O4/Lo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 21, odboru životního prostředí a dopravy (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 8. 6. 2021 č. j. UMCP21/09333/2021/OZDP/Tum. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 42a odst. 1 písm. a), j) a m) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPK*“), jelikož „*v rozporu s § 19 odst. 1 omezil obecné užívání veřejně přístupných účelových komunikací, prováděl činnost, která je na nich podle § 19 odst. 3 zakázána a dále, neuposlechl výzvy k odstranění všech pevných překážek silničního správního úřadu č.j. UMCP21/02309/2021/OZPD/Tum ze dne 09.02.2021, v podobě kovových sloupků (527 ks), které jsou zdrojem ohrožení bezpečného a*

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

neomezeného obecného užívání veřejně přístupných účelových komunikací – konkrétně se jedná o pozemní komunikace P. I., II., III., na pozemcích parc.č. AB a parc.č. AC zapsané na LV X v k.ú. X, obec X (ve vlastnictví obviněného) a rušení provozu na nich a tyto pevné překážky ve stanovené lhůtě neodstranil. Kovové sloupky jsou umístěné při uvedených veřejně přístupných účelových komunikacích (vozovkách) P. I., II., III. a na chodnicích při těchto zmíněných komunikacích, k.ú. X, X. Kovové sloupky jsou zapuštěny do linie obrubníků (pevně zabetonovány) mezi vozovkou a chodníkem, nebo tam, kde není chodník, těsně za hranou vozovky a tím došlo nejen k umístění pevných překážek bez povolení příslušného silničního správního úřadu, ale došlo k významnému omezení obecného užívání, poškození těchto komunikací a na výzvy k odstranění těchto závad – pevných překážek ve formě kovových sloupků obviněný nereagoval, pevné překážky ve stanovené lhůtě neodstranil a v protiprávním jednání dosud pokračuje.“ Za uvedené přestupky prvostupňový orgán uložil žalobci pokutu ve výši 120 000 Kč.

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozčlenit do následujících žalobních bodů.
3. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí obou stupňů správních orgánů, neúplné a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, nesprávné vyhodnocení provedených důkazů a nesprávná skutková zjištění bez opory v provedeném dokazování, nesprávné právní posouzení věci, a porušení ZPK pro formální a faktická pochybení. Žalobce tvrdí, že není vlastníkem pevných překážek. Pokud se překážky mají na pozemních komunikacích nacházet, neumístil je. Nebylo ani prokázáno, že v případě popisovaných sloupků se má jednat o pevné překážky ve smyslu § 29 ZPK. Sloupky nejsou pevnými překážkami ve smyslu § 29 ZPK, jelikož se nenacházejí na vozovkách, dopravních ostrůvcích, ani na krajnicích. Vymezení předpokladů pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku je třeba vykládat tak, že sankcionována má být osoba, která na pozemní komunikaci umístí překážku, nebo osoba, která na pozemní komunikaci překážku umístila a (současně) na výzvu tuto překážku neodstranila. Žalobce nespadá ani do jedné z uvedených kategorií. Ke spáchání předmětného přestupku ze strany žalobce nedošlo, proto právní hodnocení je nezákonné. Nebylo prokázáno, že by žalobce svým jednáním měl omezit obecné užívání veřejné účelové komunikace, resp. že na veřejné účelové komunikaci měl provádět zákonem zapovězenou činnost. Nebyl předložen žádný důkaz, že by žalobce umístil na pozemní komunikaci jakoukoli překážku a na výzvu ji neodstranil, či že by svým jednáním omezil obecné užívání na příslušné pozemní komunikaci, nebo že by na pozemní komunikaci prováděl činnost v rozporu s § 19 odst. 3 ZPK. Tvrzení o vině žalobce jsou nepodložená a bez opory ve skutkových zjištěních, či v provedeném dokazování. V řízeních o přestupcích platí zásada *in dubio pro reo*, musí být proto rozhodnuto ve prospěch obviněného. Žalobce nemusí prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil, postačí rozumná pochybnost, zda se předmětného jednání dopustil. Konstatování o naplnění předmětných skutkových podstat žalobcem je v rozporu s principy řízení o přestupcích.*
4. *Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).*
5. *Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdí, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro absenci řádného odůvodnění.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

6. *Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce brojí proti výši uložené pokuty v částce 120 000 Kč, považuje ji za nepřiměřenou. Při jejím stanovení se správní orgány neřídily objektivními hledisky a uchýlily se k subjektivnímu vnímání situace bez opory ve skutkovém stavu, resp. v provedeném dokazování. Pokud se má jednat u žalobce o první porušení povinnosti, nelze dospět k úvaze, že v rámci rozpětí 0 – 500 000 Kč by měla být adekvátní pokuta v částce 120 000 Kč.*
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že v řízení byly shromážděny přesvědčivé důkazy, že k umístění pevných překážek došlo ze strany žalobce, ať již pracovníky firmy, v níž je žalobce ředitelem, a též tím, že bránil nabízenému odstranění ze strany firem, které jsou omezovány a ohrožovány umístěním překážek na komunikacích. Žalobce prohlásil, že se jedná o jeho vlastnictví a došlo by tak k zásahu do jeho práv, což je zachyceno ve spisové dokumentaci. Prvostupňový orgán řádně odůvodnil, že překážky byly umístěny žalobcem. Jedná se o pevné překážky, umístěné bez povolení. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena na spodní hranici možné sazby a s ohledem na délku způsobených omezení, jejich nebezpečnost, i s ohledem na další okolnosti, jako jsou již způsobené dopravní nehody a možné další ohrožení, či přístup žalobce, který namísto toho, aby jako vlastník předmětných komunikací tyto komunikace chránil a usiloval o bezpečné užívání, prokazatelně způsobuje závady na komunikaci.
8. U jednání konaného dne 30. 7. 2024 zástupce žalobce setrval na své argumentaci, žádné důkazy provést nenavrhoval. Žalovaný, ačkoli byl řádně a včas předvolán, se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavil. Tato skutečnost nebránila tomu, aby soud věc projednal.
9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal žalobu důvodnou.
10. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
11. Na prvostupňový orgán se obrátily čtyři právnické osoby s podněty ze dnů 24. 3. 2020 a 7. 4. 2020 k zahájení řízení o odstranění pevných překážek (železných sloupků ukotvených v betonovém základu) na veřejně přístupné účelové komunikaci P. I., II., III., k. ú. X, X (dále též „Komunikace“) s tím, že umístění sloupků nebylo povoleno a představuje bezprostřední riziko pro uživatele Komunikace.
12. Ve dnech 11. 12. 2020 a 17. 12. 2020 provedl prvostupňový orgán kontrolu Komunikace, jejímž vlastníkem je žalobce, tehdy následně obviněný. Při ní bylo zjištěno, že „[o]kraje vozovek jsou osazeny kovovými sloupky žluté barvy o výšce 30 cm. Toto dopravní opatření nemá oporu v legislativě. Díky nedostatečné výšce tyto sloupky jsou mimo zorné pole řidiče dvou a víceúpatého vozidla, pokud se toto nachází v jejich blízkosti“ (viz protokol o kontrole ze dne 18. 12. 2020, dále též „protokol o kontrole“). Součástí protokolu o kontrole je fotodokumentace. Z ní je patrné umístění žlutých sloupků při kraji vozovky.
13. Dne 9. 2. 2021 prvostupňový orgán pod č. j. UMCP21/02309/2021/OZDP/Tum vyzval obviněného jako vlastníka Komunikace (dále též „výzva ze dne 9. 2. 2021“), aby do 7 dnů po obdržení výzvy odstranil pevné překážky - kovové sloupky umístěné při Komunikaci s

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

poučením, že v případě neuposlechnutí výzvy bude postupováno podle ZPK. Výzva byla obviněnému doručena téhož dne, dne 9. 2. 2021.

14. Dne 25. 2. 2021 jeden z podatelů podnětu zaslal prvostupňovému orgánu podklady k řízení zahrnující fotografie, na kterých je zachyceno osobní vozidlo tov. zn. Škoda, RZ: X, označené logem „NEMOINVEST“ s připojeným vozíkem. Je z nich patrné, jak osádka vozidla, a to dva pracovníci, poblíž tohoto vozidla instalují na komunikaci sloupky. Dále bylo připojeno písemné vyjádření obviněného ze dne 14. 5. 2020 nazvané „*Reakce na výzvu ze dne 07.05.2020*“, v něm obviněný uvedl: „*jsem výlučným vlastníkem Pozemku a mám zájem na pokojném uspořádání vzájemných sousedských vztahů (...) předmětné sloupky jsem sice v dané lokalitě neumísťoval, avšak v souladu s ustanovením § 506 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se staly součástí mého Pozemku a jejich odstraněním ze strany Společnosti by došlo k zásahu do mého vlastnického práva k Pozemku a k jeho eventuálnímu znehodnocení.*“ Připojeno bylo dále písemné vyjádření obviněného ze dne 13. 5. 2020 označené jako „*Reakce na výzvu k odstranění sloupků*“, který v něm uvedl, že „*jakýkoliv zásah do mých majetkových práv (odstranění sloupků a s tím související nutné poškození mé komunikace, či chodníků) by mělo přesah do trestněprávní roviny.*“
15. Ve dnech 13. 4. 2021 a 15. 4. 2021 provedl prvostupňový orgán další kontrolu Komunikace, zda došlo k odstranění pevných překážek v podobě ocelových sloupků zapuštěných do okrajů vozovek. Při kontrolách bylo zjištěno, že k odstranění překážek nedošlo (viz záznam o kontrole). Při kontrole byla pořízena fotodokumentace, z ní je zřejmé umístění sloupků při okraji Komunikace.
16. Příkazem ze dne 16. 4. 2021 č. j. UMCP21/06002/2021/OZPD/Tum prvostupňový orgán uložil obviněnému pokutu ve výši 120 000 Kč za přestupek podle § 42a odst. 1 písm. m) ZPK, jelikož neuposlechl výzvy ze dne 9. 2. 2021 k odstranění pevných překážek – kovových sloupků umístěných při Komunikaci. Proti příkazu podal obviněný odpor.
17. Dne 23. 4. 2021 prvostupňový orgán oznámil obviněnému pokračování v řízení.
18. Dne 25. 5. 2021 prvostupňový orgán oznámil obviněnému rozšíření právní kvalifikace na přestupky podle § 42a odst. 1 písm. a), j) a m) ZPK.
19. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2021 č. j. UMCP21/09333/2021/OZDP/Tum prvostupňový orgán uznal obviněného vinným ze spáchání přestupků podle § 42a odst. 1 písm. a), j) a m) ZPK, jichž se obviněný dopustil jednáním popsáním pod bodem 1. tohoto rozsudku a uložil mu pokutu ve výši 120 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový orgán uvedl, že byly provedeny kontroly na veřejně přístupných účelových komunikacích P. I., II., III., tj. na pozemcích parc.č. AB a parc.č. AC zapsaných na LV X v k.ú. X, obec X (v rozsudku také jako „*Komunikace*“). Z důvodu zjištěného závadného stavu na veřejně přístupných účelových Komunikacích ve vlastnictví obviněného byla věcně a místně příslušným silničním správním úřadem dne 9. 2. 2021 obviněnému jako vlastníkově Komunikace i nepovolených pevných překážek, odeslána výzva k jejich odstranění ve stanovené lhůtě. Identifikace závad spočívala v umístění pevných překážek na Komunikaci, a to kovových sloupků umístěných při Komunikaci, které jsou zapuštěné do linie obrubníků mezi vozovkou a chodníkem, a tam, kde není chodník, těsně za hranou vozovky směrem k silniční vegetaci, vyčnívají nad terén ve výšce cca 45 cm, jsou natřeny žlutou barvou. Vzhledem k jejich malé výšce jsou mimo zorné pole řidiče vozidla, které manévruje v jejich blízkosti. Předmětné sloupky nejsou příslušenstvím ani součástí pozemní komunikace, ani nejsou schváleným jiným dopravním zařízením. Rozmístění sloupků (v celkovém počtu 527 ks) je zřejmé ze zákresu a jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

podoba je zobrazena na fotografiích. Obviněný k nim v přípisu označeném jako Reakce na výzvu ze dne 7. 5. 2020 výslovně uvádí, že předmětné sloupky se v souladu s § 506 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku staly součástí jeho pozemku, a že jejich odstraněním by došlo k zásahu do jeho vlastnického práva a k jeho eventuálnímu zničení. Obdobný závěr vyplývá z reakce obviněného na výzvu k odstranění sloupků ze dne 13. 5. 2020. V konkrétním případě k instalaci kovových sloupků zapuštěných do okrajů Komunikace nebyl vydán souhlas. Správní orgán stanovil dostatečně dlouhou lhůtu, aby bylo možné ze strany obviněného vlastníka nejen dotčené Komunikace, ale i uvedených nepovolených pevných překážek, je odstranit. Obviněný nereagoval na zaslaný protokol o kontrole se zjištěnými závadami, ani na uvedenou výzvu, a ani po seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí u správního orgánu pevné překážky z Komunikace neodstranil. Nerušené obecné užívání neobnovil, a to nejen ve stanovené lhůtě, ale ani do dne vydání rozhodnutí ve věci. Pevné překážky jsou bezprostředním ohrožením pro bezpečnost osob na Komunikaci. Takto umístěná překážka – ve formě kovového sloupku může způsobit zranění pěšímu účastníku provozu při chůzi po chodníku nebo dítěti při jízdě např. na kole po tomto chodníku, dále je zřetelným zdrojem ohrožení majetku a zdraví provozovatelů vozidel, kteří při jízdě mohou poškodit o tyto kovové sloupky své pneumatiky, případně konstrukci kola, podvozku, dveří atd. Může i zde při umístění při Komunikaci dojít ke srážce s tímto kovovým sloupkem a ohrožení bezpečnosti provozu a dopravní nehodě. Z fotografií zachycujících instalaci sloupků je zřejmé, že při této akci asistovalo vozidlo s označením NEMOINVEST, což je název společnosti, ve které vystupuje obviněný jako ředitel. Správní orgán nevyzval libovolnou osobu, zcela bez jakéhokoli vztahu k dané lokalitě, nýbrž konkrétní osobu, která je prokazatelně a bez pochybností vlastníkem dotčených Komunikací a i prokazatelně vlastním sdělením vlastníkem uvedených nepovolených pevných překážek. K jejich umístění došlo v souvislosti s obviněným, neboť je instalovali zaměstnanci firmy, v níž je obviněný ředitelem. Odpovědnost za přestupek obviněného je jednoznačně proto dána. Rozhodnutí správního orgánu o odpovědnosti za přestupek má oporu v provedeném dokazování i v listinných důkazech založených ve spisu. Správní orgán nemá žádné pochybnosti o odpovědnosti obviněného za přestupek a ani o vlastnictví pevných překážek – kovových sloupků. Z toho důvodu byla právě obviněnému uložena pokuta. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podal obviněný odvolání.

20. Napadeným rozhodnutím (ze dne 29. 10. 2021 č. j. MHMP-1080138/2021/O4/Lo) žalovaný rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. Konstatoval, že ze spisové dokumentace vyplývá, že obviněný je vlastníkem dotčených veřejně přístupných účelových Komunikací a vlastníkem uvedených pevných překážek ve formě kovových sloupků, umístěných bez povolení, které způsobují svým umístěním a provedením nebezpečné omezení obecného užívání pozemních Komunikací. Proto bylo jeho jednání posouzeno jako přestupky podle § 42a odst. 1 písm. a), j), a m), ZPK. Spisová dokumentace obsahuje listinné důkazy a fotodokumentaci, která jednoznačně dokazuje nejen vlastnictví pevných překážek, jedná se o tvrzení přímo z datové schránky obviněného, ale i existenci, přesné umístění těchto pevných překážek a omezení obecného užívání způsobené umístěním těchto pevných překážek. Kovové sloupky jsou ze stavebně-technického hlediska pevnou překážkou, současně zákon výslovně uvádí, že na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace, mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení, kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku. Vozidlo s označením NEMOINVEST zřejmé z fotodokumentace, která byla pořízena při instalaci pevných překážek, asistovalo při ní, jedná se o název společnosti, ve které vystupuje obviněný jako

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

ředitel. Obviněný je vlastníkem Komunikace a podle svého vlastního tvrzení je také vlastníkem pevných překážek – kovových sloupků, instalaci těchto pevných překážek prováděly prokazatelně osoby spojené se společností, kde byl obviněný ředitelem, a k omezení obecného užívání došlo umístěním těchto kovových sloupků z důvodu vytvoření překážek provozu zejména nákladních vozidel, tzn. způsobení problémů při jízdě zejména nákladních vozidel (ale i osobních vozidel a ostatních účastníků provozu na Komunikacích), což zjevně není v zájmu společností v tomto areálu, které v souladu se zákonem užívají tyto Komunikace k účelu, ke kterému mají sloužit. Jedná se z pohledu dotčených firem o nutnou komunikační potřebu při užití těchto Komunikací a zjevně se jedná o formu nátlaku ze strany obviněného.

21. Soud posoudil věc následovně.
22. Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, která je žalobcem namítána *ve třetím žalobním bodu*. Pokud by tato námitka byla důvodná, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
23. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).
24. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

25. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
26. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Žalobce se v podané žalobě omezil pouze na obecnou argumentaci o absenci řádného odůvodnění napadených rozhodnutí, aniž by uvedl, v jakých konkrétních skutečnostech vady rozhodnutí spatřuje. Takto zvolená obecná argumentace žalobce předurčuje i rozsah vypořádání soudem. Žalovaný uvedl řešení otázky, která byla předmětem řízení. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Totéž pak lze vztáhnout na rozhodnutí prvostupňového orgánu, v jeho výrokové části jsou uvedena zákonná ustanovení, na jejichž základě byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků, za které mu byla uložena pokuta. Odůvodnění rozhodnutí pak obsahuje řádně formulované důvody učiněného výroku.
27. Pro úplnost soud uvádí, že prvostupňovým orgánem zvolená struktura výroku rozhodnutí být není nejvhodnějším řešením z hlediska přehlednosti, není na újmu jeho srozumitelnosti. Z výroku je patrné, jakým konkrétním jednáním žalobce byly naplněny jaké konkrétní skutkové podstaty přestupků a jaká sankce a podle jakého zákonného ustanovení byla žalobci za toto jednání uložena. Námitka nepřezkoumatelnosti obsažená ve třetím žalobním bodu není důvodná.
28. Důvodným neshledal městský soud ani *druhý žalobní bod*, v něm žalobce namítá porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu správního řádu. Žalobce v žalobě nikterak nespecifikoval, jaká konkrétní ustanovení správního řádu upravující řízení před správními orgány měla být porušena, stejně tak nijak nekonkretizoval postup správního orgánu, kterým k tvrzenému porušení mělo dojít. Není možné žalobní námitku koncipovat takto neadresně. Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby na základě nekonkrétních námitek vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby, stavěl by se tak do role obhájce dané strany. Takto obecně formulovaná žalobní námitka druhého žalobního bodu proto není důvodná.
29. Následně soud přistoupil k vypořádání *prvního žalobního bodu*. Předně soud připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005 č. j. 7 Afs 104/2004-54). V prvním žalobním bodu žalobce velmi obecně namítá neúplný a nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávné hodnocení důkazů, nesprávné právní

posouzení věci a porušení ZPK v rozsahu formálních a faktických pochybení. Tato zcela obecná tvrzení žalobce v žalobě konkretizoval pouze námitkami, že nebyl vlastníkem pevných překážek, že tyto nebyly umístěny žalobcem ani žádnou jinou osobou spojenou s žalobcem, dále že popisované sloupky nejsou pevnými překážkami ve smyslu ustanovení § 29 ZPK, a že vymezení předpokladů pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku je třeba vykládat tak, že se musí jednat osobu, která na pozemní komunikaci umístí překážku, nebo osobu, která na pozemní komunikaci překážku umístila a (současně) na výzvu tuto překážku neodstranila, přičemž žalobce nespadá ani do jedné z uvedených kategorií. Dále žalobce pokračoval obecnou argumentací, že tvrzení o vině žalobce jsou zcela nepodložená a nemají žádnou oporu ve skutkových zjištěních, resp. v provedeném dokazování. Takto zvolená obecná argumentace žalobce předurčuje i rozsah vypořádání soudem. Soud konstatuje, že není jeho úkolem na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech, stavěl by se pak do pozice obhájce té které strany.

30. Soud se neztotožnil s námitkami žalobce, že ve věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Prvostupňový orgán popsal učiněná skutková zjištění zejména na str. 3-5 a 7-13 rozhodnutí. Skutkový stav popsaný prvostupňovým orgánem, následně i žalovaným v napadeném rozhodnutí, má svou oporu v předložené spisové dokumentaci. Správní orgány opřely svá skutková zjištění zejména o protokol o kontrole, záznam o kontrole, včetně přiložených fotodokumentací, a dále o výzvu ze dne 9. 2. 2021, reakci žalobce na výzvu k odstranění sloupků ze dne 13. 5. 2020 a 14. 5. 2020 a o další fotografie zachycující instalaci sloupků. Uvedené podklady jsou součástí předloženého spisového materiálu.
31. Žalobce v podané žalobě přitom nikterak nebrojí proti konkrétním závěrům správních orgánů, ani nikterak nezpochybňuje konkrétní podklady, z nichž správní orgány vycházely. Omezuje se pouze na obecné tvrzení, že nebyly předloženy žádné důkazy, které by prokazovaly, že by se předmětného jednání dopustil. S tímto tvrzením se nelze ztotožnit. Z rozhodnutí obou stupňů správních orgánů je zřejmé, z jakých důkazů správní orgány vycházely, přičemž učiněná skutková zjištění mají svou oporu ve správním spisu.
32. Žalobce toliko obecně namítá, že není a nebyl vlastníkem pevných překážek a že pokud se tyto mají na příslušných pozemních komunikacích skutečně nacházet, nebyly zde umístěny žalobcem ani žádnou jinou osobou spojenou s žalobcem. Na podporu svých tvrzení však žalobce ničeho bližšího netvrdí, natož dokládá. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žalobce je vlastníkem předmětných sloupků. Sloupky umístěné na předmětných pozemcích jsou zapuštěny (a zabetonovány) na pozemku žalobce, což je zřetelné z fotografií pořízených prvostupňovým orgánem, i z fotografií montáže sloupků, které byly prvostupňovému orgánu předloženy podatelem podnětu (viz bod 14. tohoto rozsudku) a také z podaných podnětů (viz bod 11. tohoto rozsudku). Podle § 506 odst. 1 občanského zákoníku přitom platí, že *součástí pozemku je prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení (dále jen „stavba“)* s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech. Sloupky jsou proto součástí pozemků žalobce, resp. jsou ve vlastnictví žalobce. Nadto žalobce ve vyjádření ze dne 14. 5. 2020 (viz bod 14. tohoto rozsudku) projevil jednoznačnou vůli pokládat sloupky za svůj majetek, když uvedl, že *„jsem výlučným vlastníkem Pozemku a mám zájem na pokojném uspořádání vzájemných sousedských vztahů (...) předmětné sloupky jsem sice v dané lokalitě neumísťoval, avšak v souladu s ustanovením § 506 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se staly součástí mého Pozemku a jejich odstraněním ze strany Společnosti by došlo k zásahu do mého vlastnického*

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

práva k Pozemku a k jeho eventuálnímu znehodnocení.“ O tom, že sloupky byly instalovány z vůle žalobce, svědčí fotografie montáže sloupků, na nich je vidět vozidlo s logem „NEMOIVEST“ a jak pracovníci instalující sloupky poblíž tohoto vozidla, přičemž žalobce byl ředitelem společnosti NEMOINVEST (což žalobce ani nespornuje). Tvzení žalobce, že sloupky nebyly umístěny žalobcem ani osobou jakkoliv s žalobcem spojenou, považuje soud za nevěrohodné a ničím nepodložené. Naopak existují okolnosti svědčící o tom, že sloupky byly instalovány z iniciativy žalobce. Podle soudu nelze ani uvěřit tomu, aby vlastník nemovitostí, na které by třetí osoba bez jeho vědomí a souhlasu umístila zapuštěné sloupky, tj. zasáhla do jeho majetku, takový stav nejprve konkludentně akceptoval, ponechal změny na pozemku bez snahy o jejich odstranění a poté i s výslovným prohlášením, že jejich odstraněním změny by došlo k zásahu do vlastnického práva. Z toho lze dovodit, že žalobci situace vyhovovala.

33. Prvostupňový orgán proto nepochybil, když žalobce jako vlastníka pevných překážek vyzval k jejich odstranění. Jak je zřejmé ze záznamu o kontrole, žalobce ani na výzvu správního orgánu sloupky neodstranil. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 42a odst. 1 písm. m) ZPK, neboť neodstranil pevnou překážku na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Přestupku podle dotčeného ustanovení se dopustí ten, kdo *rozporu s § 29 umístí na pozemní komunikaci pevnou překážku nebo ji neodstraní na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.* Podle § 29 odst. 3 ZPK přitom platí, že *pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.* Žalobce jako vlastník předmětných pevných překážek byl podle § 29 odst. 3 ZPK povinen odstranit tyto překážky ve lhůtě, kterou mu k tomu stanovil prvostupňový orgán ve výzvě ze dne 9. 2. 2021. Jelikož žalobce zůstal nečinným, dopustil se přestupku pod § 42a odst. 1 písm. m) ZPK. Přestupku podle dotčeného ustanovení dopustí fyzická osoba tím, že buď (1) umístí na pozemní komunikaci pevnou překážku, nebo (2) neodstraní pevnou překážku ve stanovené lhůtě, ačkoliv k tomu byla povinná, přičemž v tomto druhém případě není vyžadováno, aby dotčená osoba tuto překážku také umístila, jak se snaží mylně navodit žalobce.
34. Důvodná není námitka žalobce, že předmětné sloupky nejsou pevnou překážkou ve smyslu § 29 ZPK. Podle § 29 odst. 1 ZPK *na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice, místní komunikace a veřejně přístupné účelové komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku.* Soud se ztotožňuje s žalovaným, že dotčené ustanovení podává taxativní výčet předmětů, které lze na komunikacích umisťovat, přičemž předměty nespádající do tohoto výčtu jsou pevnou překážkou. Předmětné sloupky nejsou dopravní značkou ani zařízením, tudíž představují pevnou překážku. Neobstojí ani tvrzení žalobce, že se nejedná o pevnou překážku, neboť sloupky nejsou umístěny na vozovkách, dopravních ostrůvcích či krajnicích. Jak vyplývá z připojeného správního spisu, zejména z přiložené fotodokumentace, betonové sloupky jsou umístěny na okrajích předmětných vozovek (Komunikace), nikoli zcela mimo ni, jak se snaží mylně navodit žalobce. První žalobní bod není důvodný.
35. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce brojí proti výši uložené pokuty. Žalobce velmi obecně namítá, že uložená pokuta je nepřiměřená a že se žalovaný neřídil objektivními hledisky a uchýlil se k subjektivnímu vnímání situace. Soud připomíná, že obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není úkolem soudu na základě vágních odkazů

žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech, stavěl by se tak do pozice obhájce té které strany.

36. Podle § 42a odst. 8 písm. a) ZPK je možné za přestupek podle § 42a odst. 1 písm. a) ZPK uložit pokutu do 500 000 Kč, za přestupek podle § 42a odst. 1 písm. j) ZPK je možné podle § 42a odst. 8 písm. c) ZPK uložit pokutu do výše 200 000 Kč a za přestupek podle § 42a odst. 1 písm. m) ZPK lze v souladu s § 42a odst. 8 písm. b) uložit pokutu do 300 000 Kč. Žalobci byla za spáchané přestupky uložena pokuta ve výši 120 000 Kč. Pokutu uloženou v takové výši považuje soud vzhledem k okolnostem případu za přiměřenou, když, jak příléhavě uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, podle § 41 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, bylo možné uložit pokutu až do výše 750 000 Kč, kdy se horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný zvýší až o polovinu.
37. Správní orgány se podrobně zabývaly zákonem předvídanými kritérii pro stanovení pokuty a své úvahy o výši sankce srozumitelně odůvodnily. Zejména ze str. 14, 20 a 21 rozhodnutí prvostupňového orgánu a ze str. 10 napadeného rozhodnutí vyplývá, že sankce byla uložena ve výši 120 000 Kč na základě individuální závažnosti deliktního jednání žalobce. Správní orgány přihlédly k závažnosti jednotlivých přestupků, jakož i k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem případu a zohlednily zejména nebezpečnost jednání žalobce. Zároveň přihlédly i ke skutečnosti, že se jednalo o první porušení zákonné povinnosti žalobce v oblasti regulace užívání pozemních komunikací. Podle soudu správní orgány výši uložené pokuty příléhavě zdůvodnily. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány přihlédly ke všem relevantním hlediskům. Naproti tomu žalobce se v podané žalobě omezil toliko na obecné tvrzení, že se správní orgán neřídil objektivními hledisky, nýbrž subjektivním vnímáním situace, aniž by brojil proti konkrétním závěrům žalovaného nebo aniž by uvedl, ke kterým konkrétním skutečnostem podle něj správní orgány nepřihlédly. Soud shledal, že správní orgány výši uložené pokuty odůvodnily zcela dostatečně. Čtvrtý žalobní bod není důvodný.
38. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.